

בש"פ 4430/18 - אחמד מחאג'נה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4430/18

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: אחמד מחאג'נה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי נצרת מיום
09.05.2018 במ"ת 414-03-18 שניתן על ידי כב'
השופט ח' סבאג

תאריך הישיבה: כ"ט בסיון התשע"ח (12.6.2018)

בשם העורר: עו"ד שחר חצרוני

בשם המשיבה: עו"ד רוני זלושינסקי

החלטה

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי, המורה על מעצרו של העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים
בעניינו (מ"ת 414-03-18, כב' השופט ח' סבאג).

עמוד 1

כתב האישום מייחס לעורר חמישה אישומים, במסגרתם הוא מואשם במספר עבירות של קשר לפשע, מספר עבירות של סחיטה באיומים, מספר עבירות של סחיטה בכוח, ירי לעבר בית מגורים, מספר עבירות של החזקת נכס החשוד כגנוב, שיבוש הליכי משפט והטרדת עד. על פי האישומים, העורר פנה לאנשים שונים והציע את שירותיו בגביית שיקים שלא כובדו וחובות. העורר התקשר ושלח מסרונים למתלוננים, החייבים, תוך שהוא מאיים על גופם, רכושם ומשפחותיהם בהזדמנויות רבות. זאת, עת הוא הזדהה לעיתים בשמות בדויים. במסגרת האישום הראשון נאשם 2 בכתב האישום, ובמסגרת האישומים השלישי והחמישי אלמונים, ביצעו ירי על ביתם ועל מקום עבודתם של המתלוננים, כאשר במסגרת האישום החמישי בני משפחתו של המתלון אף שהו בבית באותה העת, והעורר איים על המתלוננים בסמוך. במסגרת האישום הרביעי אלמונים ירי לביתו של המתלון, ואישה ששהתה בבית נפגעה מכך. עוד במסגרת האישום הראשון העורר מואשם בהטרדת אחד העדים ובהחזקה של שיקים גנובים; ובמסגרת האישום הרביעי העורר מואשם בכך שניסה לקבל כסף מהמתלון תמורת שיקים גנובים.

בית המשפט המחוזי קבע כי ישנן ראיות לכאורה, עילת מעצר והיעדר חלופה. הסנגור התייחס למסקנת בית משפט קמא, תוך שהדגיש כי העורר, בן 41, נעדר עבר פלילי. עוד הצביע הסנגור על הגזירה השונה בין העורר לבין הנאשם הנוסף בתיק; וכן על הפער בין אלה ששלחו את העורר לביצוע המעשים לבינו. נטען כי השולחים הם המעוניינים בתוצאה, ולכן לא יעלה על הדעת כי העורר יהיה במעצר, ואילו הם בשלב של שימוע, טרם הגשת כתב אישום. לטעמו, הזמן הארוך בו העורר שוהה במעצר מהווה גורם מרתיע, ועל כן יש לקבל את הערר.

2. התביעה שמה זרקור על המסוכנות לכאורה העורר. זהו אכן השיקול הקובע בבקשה מעין זו. יש לזכור כי העורר ביצע את מעשי הסחיטה כלפי חמישה מתלוננים. צודק התובע כי העורר היה הדומיננטי באירועים. גם אם לא הוא זה אשר ירה באקדח - הוא היה המוביל באיומי ובהפחדת המעורבים. כך למשל, העורר התקשר למתלון באישום הראשון לאחר הירי לעבר חנותו תוך שהוא אומר לו "זאת רק ההתחלה" ו"אביך הוא הבא בתור"; ובאישום השלישי העורר אמר למתלון, לאחר שאלמונים ירו לעבר ביתו, בו שהו באותה העת בני משפחתו, כי "עוד לא ראית כלום זו תחילת הדרך". זוהי התנהגות חמורה, שדורשת מעצר כדי להגן על הציבור. היעדר עבר פלילי אינו גורע מהמסוכנות הרבה שעולה ממעשי המערער.

מכאן להשוואות בין המערער לבין המעורבים אחרים. באשר לנאשם 2, צודק התובע כי אין להתעלם מכך שהוא מעורב באישום בודד בלבד. אף התסקירים שהוגשו בעניינו תומכים באפשרות שחרורו. לעומת זאת, תסקיר המעצר של העורר מטעים כי הוא נוקט מגמת הסתרה, וכי הוא מתקשה לערוך התבוננות פנימית ולזהות כשלים בהתנהלות סביב מעצרו. בנסיבות אלה, נוכח השוני במעשה ובעושה בין שני הנאשמים - אין בשחרור הנאשם 2 להביא לשחרור העורר, וזאת משום שהאבחנה ביניהם מבוססת על שיקולים ענייניים.

באשר לשולחים, בהנחה שאלו עברו עבירה - העניין חמור, אך לא מצאתי כי בנסיבות העניין, נוכח מסוכנות העורר והחשש להפרת תנאי השחרור על ידו, יש באי מעצרם של השולחים לפגוע בתוצאה אליה הגיע בית משפט קמא בשלב זה. זאת מבלי להביע כל עמדה בעניינם של השולחים.

3. עולה כי על פי אמות המידה של סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, בית המשפט קמא הפעיל שיקול דעת ענייני, ולא נפלה כל טעות בהחלטתו. אין מנוס אפוא ממעצר העורר.

הערר נדחה.

ניתנה היום, א' בתמוז התשע"ח (14.6.2018).

ש ו פ ט
